

[Hans Jacob Sørensen.]

nem Indførelse af Reguleringstillægsordningen, nemlig det, at Tjenestemændenes Lønninger stadig bevægede sig i samme Retning, hvad enten det var i opadgaaende eller nedadgaaende Retning, som Indtægter bevæger sig for Folk i de frie Erhverv. Jeg tror ikke, at Rigsdagen kommer udenom at søge hen til at faa en saadan Ordning gennemført. Rundt omkring i Landet lyder der stadigt — for øvrigt ogsaa fra Tjenestemænd, og jeg har mødt det i de allersidste Dage paa Møder — Krav om, at man faar indført i større Udstrækning en Tjenestemandsløn, der følger Konjunkturerne, fordi man mener, det er rigtigt og rimeligt, at de fastlønnede, og de, der skaffer sig Indtægt i det frie Erhverv, følges ad, baade med Hensyn til Indtægtsopgang og med Hensyn til Indtægtsnedgang.

Nu ved jeg godt, at man sikkert i Dag vil gentage, hvad man saavel fra socialdemokratisk som fra radikal Side fremførte ved Forslagets første Behandling, nemlig dette, at Lov er Lov og Lov skal holdes. Men dog skal efter de Herrer's Stilling Loven ikke holdes længere, end det passer de paagældende og passer til Statens Økonomi, thi det Forslag, vi her har til Behandling, er jo et Forslag om Ændringer i den gældende Tjenestemandsløvs. Skulde vi have holdt stærkt paa Regelen: Lov er Lov og Lov skal holdes, komme hvad der komme vil, saa havde vi i Dag ikke behandlet noget Forslag, saa var det, der staar i Tjenestemandsløven af 1931, automatisk blevet gjort gældende, saa skulde Tjenestemændene have haft det Reguleringstillæg paa 11 Mill. Kr., og i Stedet for de 67 Mill. Kr., som den højtærede Finansminister forleden Dag opfordrede Rigsdagen til at bevilge sig, vilde han være mødt frem og have opfordret Rigsdagen til at bevilge sig enten 74 Mill. Kr. eller maaske snarere 75 Mill. Kr. Loven kan altsaa forandres! De Herrer siger det selv med det Forslag, der er stillet. Og saa fører de et Bevis til, nemlig dette, at Loven kan ogsaa paa visse Omraader forandres netop lige saa meget, som Venstre vil have den forandret. Jeg tænker her paa den Bestemmelse, der staar i Lovforslagets 2det Stykke, og som gaar ud paa, at det Tillæg, der ydes de honorarlønnede Folk, som er i Statens Tjeneste, eller dem, der paa anden Vis faar Honorar fra Staten, skal ikke forandres, de skal blive staaende. Vi har i Lønningsudvalget haft en Deputation fra disse Folk, og de har sagt: Ja, men vi trænger min Sandten lige saa haardt til Forhøjelse af de Tillæg, vi faar til vor beskudne Løn, som Tjenestemændene trænger

til deres. Men dem kan man udmærket godt nægte Tillæg; ja det ligger saa langt fra mig at være onskabsfuld, men jeg tillader mig at spørge: det skulde vel ikke være, fordi de paagældende er saa faa i Forhold til de mange, som kommer ind under Reguleringstillægsbestemmelsen?

Jeg tager derfor med Sindsro mod det, de Herrer har at fremføre i Retning af, at vi er mere vidtgaende med Hensyn til Ændringen i Tjenestemandsløven af 1931, end de er, og jeg siger: vi tager vor Stilling, fordi vi mener, at baade finansielt set og set under Hensyn til de Vilkaar, under hvilke den store Del af Befolkningen i det frie Erhvervsliv lever, og under Hensyn til, at den højtærede Finansminister ikke kan udbetale en eneste Øre eller Krone mere i Reguleringstillæg, end han allerede gør, uden at skulle komme med Ekstraskatter paa en Tid, hvor Folket i Forvejen er saa trykket af Skatter, maa jeg anbefale endnu en Gang, at man stemmer for vort Ændringsforslag.

Endelig kommer hertil en Ting. Det er den, at vedtager vi Lovforslaget, saadan som Finansministeren og Flertallet indstiller, at det skal vedtages, saa faar det Virkning for en Række Kommuner i Henseende til, at ogsaa de maa forøge deres Tjenestemandslønninger. Det betyder, at ikke et eneste Sted ude i Kommunerne kan denne Forhøjelse foretages, uden at der ogsaa der skal udskrives nye Skatter; og jeg synes, at de Meddelelser om Kommuneskatternes Vækst, som fremkommer i denne Tid fra den ene By efter den anden, saa sandelig er af den Karakter, at de i høj Grad advarer mod, at vi er med til at forøge de Byrder, de i Forvejen har at drages med.

Parkov: Da dette Lovforslag var til første Behandling her i Tinget, udtalte vi vor Tilslutning til Lovforslagets Tendens. Vi gjorde det, fordi der var tilvejebragt en Overenskomst mellem den højtærede Finansminister og Organisationerne af Tjenestemænd, en Overenskomst, ved hvilken som bekendt Tjenestemændene gav Afkald paa den anden Portion af Reguleringstillægget, som de i øvrigt efter Loven havde Ret til. Vi udtalte, at efter vor Formening handlede Tjenestemændene klogt og rigtigt deri. Vi havde ikke og har ikke af taktiske eller agitationsmæssige Hensyn — saaledes som det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen mente, det kunde formodes at være Tilfældet — taget denne Stilling. Vi har gjort det, fordi vi kom til at staa over for den Kendsgerning, at man ikke kom til at